

[Jes Lunde]

jøafgifter kan indbringe, og så bør vi nu lave en langsigtet plan for, hvordan de skal være. Det giver erhvervslivet en god tid til at tilpasse sig. Det betyder, at de fremtidige miljøafgifter kan få incitamentsvirkning allerede nu, selv om de måske først træder i kraft senere.

Med forbehold for, at man skal gøre sig den slags overvejelser, er det til gengæld meget vigtigt at være bevidst om, hvilken styring af økonomien skattesystemet skal bidrage til. For SF er et nærliggende mål både bedre beskæftigelse, bedre miljø og større social retfærdighed. Med det udgangspunkt er der god grund til at komme i gang med at forhandle en skattereform, og det gælder så meget desto mere, fordi Udvalget om Personbeskatning har leveret et grundigt forarbejde, der på flere punkter lever op til de principper, jeg har skitseret på SF's vegne. Derfor vil jeg anbefale den af hr. Jens Thoft stillede dagsorden, så vi snarest kan komme i gang med forhandlingerne.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet er glad for, at vi får debatten her i salen om den rapport, som nu har ligget et par måneder, og vi vil melde positivt ud.

Udvalgets rapport er præget af grundige analyser, som på en lang række områder bekræfter de synspunkter, Fremskridtspartiet igennem årene har stået som eksponent for. Vi har således argumenteret ud fra de samme forudsætninger som udvalget, at det danske skatetryk er for højt, ca. 25 pct. over EF-gennemsnittet, at de personlige indkomstskatter i procent af bruttonationalproduktet er mere end dobbelt så høje som i EF, at marginalskattesatserne er høje, og at de sætter ind ved væsentlig lavere indkomstniveauer end i andre lande.

At argumentere ud fra de samme forudsætninger er absolut en fordel, når man skal belyse skattesystemets afledte virkninger. Fremskridtspartiet er derfor også overvejende enig med udvalget i, at det høje personskattryk bidrager til at reducere tilskyndelsen til en ekstra arbejdsindsats, hvilket fører til indkomstforringelser. Det påvirker løndannelsen negativt, hvilket forværrer konkurrenceevnen; det reducerer opsparingen, hvilket fører til lavere investeringsomfang; og det øger det sorte arbejde, hvilket fører til et lavere skattegrundlag. Men så hører enigheden også op, for udvalgets an-

befalinger om en reduktion af personskattrykket er præget af, at det har været underlagt alt for stive arbejdsbetingelser.

Udvalgets anbefalinger skulle være udgiftsneutrale og ikke indeholde konkrete forslag til offentlige besparelser. Resultatet er blevet en simpel omfordeling af et i øvrigt uændret skatetryk, og som sådan er udvalgets forslag kritisk afhængig af, om befolkningen besidder en eller anden form for skatteillusion. Skatteyderne må f.eks. ikke opdage, at deres lavere personskat bliver udlignet af højere priser, fordi virksomhederne overvælter de foreslåede miljøskatter på varerne. De må heller ikke opdage, at den lavere personskat bliver modsvaret af færre fradrag og en ændret skatteligning, der udhuler fradragenes skatteværdi. De må i det hele taget ikke opdage, hvad en eventuel skattereform går ud på. Gør de det, vil deres adfærd nemlig ikke ændre sig. Så vil de opdage, at det stadig ikke kan betale sig at gøre en ekstra indsats, at det stadig ikke kan betale sig at reducere lønkravene, og at det stadig ikke kan betale sig at spare op, men at det stadig kan betale sig at arbejde sort og få sin løn udbetalt i form af frynsegoder.

I Fremskridtspartiet er vi overbevist om, at skatteyderne hurtigt vil gennemskue en sådan skattereform. De behøver nemlig kun at kigge i tegnebogen for at konstatere, at der ikke er flere penge end før, og derfor vil der ikke opnås en eneste dynamisk effekt ved en sådan reform.

Denne kritik er ikke møntet på udvalget, men derimod på regeringen, for det er regeringens kommissorium, der har sat rammerne for udvalgets anbefalinger. De har befundet sig i den samme situation som en af Sokrates' disciple, der blev bedt om at fortælle, hvilke tal der går op i 12, uden at måtte nævnte et, to, tre og seks. Fremskridtspartiet foreslår derfor, at regeringen straks tager initiativ til, at der nedsættes et uafhængigt udvalg, der kan fremkomme med forslag til en udgiftsreform. En udgiftsreform er nemlig det naturlige sidestykke til en skattereform, der skal indeholde ægte skattelettelser.

For den personlige indkomst, altså lønnen, foreslås marginalskatten således nedsat fra det nuværende minimum på 50 og maksimum på 68 til et minimum og et maksimum på henholdsvis 40 og 58. Denne lempelse støtter vi